

Ef; 5:1-17.

Évfordulók kapcsán visszanézve szoktunk szembesülni azzal, hogy milyen gyorsan elszáll az idő. Az idő elszáll, s vele együtt a lehetőségek is, a fiatalság is, az egészség is, a tetterő is, maga az élet is, és ami elszállt, az soha többé nem jön vissza.

Ha valamit nem tettünk meg, amit meg kellett volna, a mi életünkéből maradt ki az a szépség. Ha valamit tettünk, amit nem kellett volna, a mi életünkön ejtett sebet, nekünk marad ott a fájó seb, vagy éktelenkedik a szégyenletes folt. Aztán az idő elszáll, s érezheti úgy az ember, ha sok sebe, foltja és hiánya van, hogy eltékozoltam az időmet, elvesztegettem a lehetőségeimet. Pedig mennyivel jobb lehetett volna a házasságom, ha több időt szánok a társamra, ha figyelmesebb lettem volna hozzá, ha jobban megbíztam volna benne, ha jól használtam volna ki az együtt töltött időt. Mennyivel jobb lehetne a gyerekeimmel a kapcsolatom, ha nem engedtem volna elfutni gyermekségük idejét, ha megtaláltam volna az időt, hogy az ágyuk szélére üljek, ha kihasználtam volna az időt, hogy velük játsszak, beszélgessek. S mennyivel jobb lehetne a lelkiismeretem, ha szüleimhez nem a temetőbe, hanem az otthonukba jártam volna, s életükben rendeztem volna velük mindent el, ami esetleg elrendezésre, megköszönésre vagy megbocsátásra várt. És mennyivel teljesebb lehetne az életem, ha nem az önös célokra fordítottam volna azt az időt, amit Istentől a közösségre, a gyülekezeti szolgálatra kaptam. Ha használtam volna az időm a gyülekezetben Isten dicsőségére. S milyen nyugodt lehetnék, és biztos az örökéletemben, ha Krisztussal telt volna az időm, ha vele töltöttem volna mindennapjaimat. Hány és hány ember gondolhat így vissza életének egy-egy területére, vagy időszakára, vagy éppen az egészére keserű sóhajjal: „Most már késő. Lehetett volna sok minden szebb és jobb, de most már késő!” – Fájdalmas ez a mondat, tán a legfájdalmasabb, amit ember egyáltalán mondhat.

Nos, Isten nem szeretné, hogy mi ezt mondjuk, akár most, akár majd életünket leltározva egyszer később. Ezért figyelmeztet minket ma, legyünk tisztába vele, MA MÉG NEM KÉSŐ! Ma még egyikünknek sem késő. Lehet, hogy némely esélyeket elpuskáltál már. Lehet, hogy vannak lehetőségek, melyeket végleg veszni hagyta, de ma még nem késő, mert a legfontosabb esélyt még nem vesztetted el, a végső boldogság lehetőségét még meg lehet ragadni, mert tart még a kegyelmi idő. Isten megjelent a világban, s adta nekünk a kegyelmi időt, s ezt a kegyetlen, a gonosz, rohanó idő még nem sodorhatta el. Jelen van számunkra Isten kegyelmi ideje, melyben megragadható az esély, a kiteljesedő élet, az örökéletbe torkolló élet esélye. Csak ébredj fel, és felragyog neked a Krisztus, és az ő ragyogásában meglátod, hogyan változik Jézus által a gonosz, rohanó idő számunkra Istentől való kegyelmi idővé. És Jézus fényében látod meg azt is, hogy mire való az Istentől adatott idő.

Először is azt látjuk, hogy cselekvésre, aktivitásra adatott, és nem mulasztásra. Ébredj fel! – mondja az ige – Támadj fel a halálból! Az alvás, a halál passzív, tétlen állapot. De Isten az időt nekünk cselekvésre adta. Mikor mi tétlenkedünk, az idő nem áll meg, az idő akkor is rohan. S a mulasztások legalább annyi kárt okoznak, mint a gonosz tettek. Egy elmulasztott jó szó, egy elmulasztott „köszönöm”, egy elmaradt gesztus, egy elmaradt segítség... Mennyi szépségtől megfosztanak minket ezek az elmaradt dolgok. Tán fel sem tudjuk mérni, talán még hiányát se látjuk, mert alszunk, s nem látunk mást, csak álmunkat, ábrándjainkat. Álmunkat, melyeket rafináltan manipulál a gonosz. S életünk nem szól másról, mint hogy ezeket az álmokat kergetjük, mert úgy véljük, MOST ez a fontos. Most ezt az álmat kell még végigálmódnunk, beteljesíteni. Talán majd holnap jöhet más, holnap majd jöhet az ébredés, holnap jöhet az Isten, de ma még nem adom fel az álmat. Most nem, talán majd holnap. De vigyázz, mert soha sincs holnap. Mindig csak ma van. Ezért ne a sose érkező holnapra várj, hanem ébredj fel ma, s felragyog neked a Krisztus, és meglátod a valóságot, Isten valóságát. Felragyog a Krisztus, s meglátod, hogy álmaid kergetése helyett mit kell tenned.

Egy felébredt ember bizonyágtételében hangzott el, hogy egy cursillós hétvége után hazamenve otthon teljesen mást látott, mint amit pár nappal azelőtt otthon hagyott. Mert azelőtt otthon egy zsémbes házastársat látott, meg idegesítő gyerekeket, értéktelen embereket, és lecserélhető kapcsolatokat. A tisztességet életképtelenségnek, a gyülekezetet pedig feleslegesnek látta, melyben neki semmi dolga nem lehet. Mert így lát az, aki Krisztus valós fénye nélkül, álmai képzelte fényei alapján tájékozódik. Aztán felébredt, s Krisztus fényében egészen mást látott. Meglátta házastársa fáradságát, s meglátta azt is, hogy hol segíthet. Meglátta a gyerekeit, s meglátta, hogy mekkora szükségük van az ő jelenlétére. Meglátta azt, amit pedig szokványos esetben csak utólag szokott keserves fájdalommal észrevenni az ember, hogy mily értékesek és pótolhatatlanok az emberi kapcsolatok. Meglátta a tisztességes élet lehetőségét, meglátta a gyülekezethez tartozás örömét, s azt is, hogy Isten hogyan akarja őt használni az egyház építésére. Meglátta ezeket, mert így lát a Krisztus fényében a felébredt ember. Így lát, aki nem álmait, hanem Isten valóságát látja, mert környezetét szeretettel, s a jó cselekvés szándékával szemléli a Krisztusban felébredt ember. Mert rájön, hogy idejét nem mulasztásra, hanem cselekvésre kapta, elsősorban is arra a cselekvésre, hogy a felragyogó Krisztusnak adja az életét, és így felébredten ő maga is ébresztgessen másokat.

De világosan kell látni, hogy más tekintetben sem akármilyen cselekvésre kapta az ember az idejét. Pál figyelmeztet: Senki meg ne tévesszen titeket! Senki meg ne tévesszen titeket üres beszédével! – ugyanis voltak olyanok az első évszázadban is, akik nem elég, hogy maguk bedőltek az ördög ravaszságának, s tettek Isten akaratával ellentétes dolgokat, de még tanítók is akartak lenni, és tanaikkal akarták a saját bűneiket igazolni, s akartak másokat is félrevezetni. Olyan emberek, akik azt tanították, hogy csak a lélek számít, tehát, ha a lelkünk Krisztussal van, (azaz egyszerűbben mondva megtértünk,) akkor teljesen mindegy, hogy a testünk a továbbiakban mit csinál, az nem számít részint, mert a bűn már meg van bocsátva, részint pedig azért, mert a test úgyse megy a mennybe. Tehát lehet bátran kicsapongó, erkölcsstelen életet élni, ezek a tettek úgyse számítanak, a lényeg csupán a hit. Ma is akadnak ugyanennek a tévtanításnak hangos képviselői szerte a világban, akik keresztyénnek állítják magukat, de az életszentségről hallani sem akarnak. Ők ágálnak, ha valakinek a nyilvánvaló bűne ellen szót emelünk, hogy ne tessék itt ítélkezni. Ők harcolnak azért, hogy a Vatikán

engedélyezze végre a válást, s ők kiáltják bele a világba, hogy nem a nemi orientáció számít, hanem a hit. De Pál apostol, aki pedig tudt-e ezt-azt a hit általi megigazulásról, egészen mást mond. Ő azt mondja: Senki ne tévesszen meg titeket üres beszédével, hiszen éppen ezekért sújtja Isten haragja az engedetlenség fiait.

S csakugyan. A Szentírás egészéből is azt látjuk, hogy Isten előtt nagyon is fontosak a cselekedetek. A hit halott cselekedetek nélkül – olvassuk Jakabnál. Aki hallja ezeket a beszédeket, de nem cselekszi, hasonló a bolond emberhez – mondja Jézus. Az igaz hitből a krisztusi cselekedeteknek kell fakadniuk. Senki ne tévesszen meg titeket! Isten a hívő embereknek sem nézi el a bűnt. Gondoljunk csak Dávidra, aki Isten választottja volt, élő hitű, imádságos lelkületű ember, de ez sem azt nem jelentette, hogy büntelenné lett volna, sem pedig azt, hogy Isten elnézte volna neki a bűneit. A bűnbánó Dávid számára természetesen volt bocsánat házasságtörésére abban az értelemben, hogy nem kell a nagy király lelki üdve felől kételkednünk, de Isten nem nézte tétlenül fertelmes vétkét, hanem igen szigorúan megbüntette őt még földi életében. De járhatott volna akár rosszabbul is Dávid, ha nem lett volna a szívében igaz bűnbánat, hisz választottságát is elveszíthette volna, ahogyan az elődjének, Saulnak az életében meg is történt.

Senki ne tévesszen meg titeket üres beszéddel! A megtérés nem felhatalmazás a bűnre. A megtérés nem azt jelenti, hogy ezután Isten törvényeit már figyelmen kívül hagyhatod. Ahogy a megtért emberre is vonatkoznak Isten fizikai törvényei (pl. gravitáció), hisz a fizikai törvények is Isten alkotásai, s ha valaki megszegi őket, számolnia kell a következményekkel, ugyanúgy érvényben maradnak a megtérés után is Isten erkölcsi életet szabályozó törvényei is. A megtérés tehát nem azt jelenti, hogy most már Isten törvényét kidobhatod, hanem épp ellenkezőleg azt jelenti, hogy most már Isten törvényében gyönyörködsz. Eddig vitakoztál vele, mert rossznak tartottad, s kibújtál igája alól, most pedig gyönyörűségnek találsz, s minden erőddel a megtartásán fáradozol, még ha olykor le is csúszik rólad ez az iga. De ilyenkor bánkódsz emiatt, s igyekszel újra felvenni, mielőtt még a gonosz és bűn igája újra odanőne a nyakadhoz. Mert a hit azt a szilárd meggyőződést jelenti, amit Isten bennünk lakozó Lelke munkál ki bennünk, hogy az egyetlen iga Jézusé, mely könnyű és gyönyörűség. Mert a bűn igájában testünk és lelkünk egyaránt bemocskolódik. A paráznaság, a nyereszkeskedés, a szemérmertlenség és ostoba beszéd és általában a kicsapongó élet, elsősorban a lelkünket szennyezi be. Isten nem ilyen viselkedést vár a megtért emberektől. Egyszerűen azért, mert az időt nem ezekre kaptuk.

Hanem arra, hogy éljétek úgy, mint a világosság fiai. A világosság gyümölcse pedig csupa jószág, igazság és egyenesség. Ha ilyen gyümölcsöket terem életünk, nem fogjuk azt érezni, hogy hiába múlt el életünk száguldó ideje, hanem hálaadással tudunk majd visszaneézni, megköszönve Istennek a jót, melyre elvezetett minket, és amiért segített, hogy megragadhassuk Jézusban a kegyelmi időt. Ámen

1. Jónak látja-e Isten a tétlenkedést? Hogyan figyelmeztet minket az ige az idő jó kihasználására?
2. A felolvasott ige alapján igazolható-e az az álláspont, hogy ha hiszünk, mindegy, hogy mit teszünk?
3. Milyen cselekedetektől tilt el bennünket, Krisztus követőit, határozottan az ige?
4. Milyen tettekre ösztönöz minket az ige?
 - a) Van olyan életrészesed, melyről úgy érzed, hogy eltékoztad benne az idődet?
 - b) Lenne értelme szerinted egy olyan vallásnak, amelyben elég lenne azt gondolni, hogy Isten van és megbocsátott, s élhetnél benne ugyanúgy, mint a hitetlen emberek?
 - c) Miben változtatja meg látásmódodat, mikor felragyog neked a Krisztus? Hogy változik látásod családod, munkád és gyülekezeted vonatkozásában?
 - d) Tudsz rá példát mondani, hogy már megtért emberként elbuktál valamiben, s megtapasztaltad a bukás rossz következményét, „büntetését”, noha átélted Isten bocsánatát is?
 - e) Könnyűnek és gyönyörűségnek találsz Jézus igáját a gyakorlatban? Ha vannak nehézségeid, azt is mond ki bátran, de ha tudsz megerősítő példát, azt se hallgasd el!